

داوری در قراردادهای هوشمند؛ چالش‌های حقوقی حل‌وفصل اختلافات درون و بیرون زنجیره بلوکی

شهرزاد حدادی*

تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۰۳/۰۵

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۰۵/۰۵

چکیده

امروزه استفاده از فناوری بلاکچین روبه افزایش است؛ به‌گونه‌ای که فعالیت‌های اقتصادی و تجاری گوناگونی با استفاده از قراردادهای هوشمند انجام می‌شود. هرچند که ویژگی اصلی قراردادهای هوشمند خوداجرا بودن آنها و عدم نیاز به دخالت شخص ثالث برای اجرای توافقات قراردادی است، اما بروز اختلاف میان طرفین قرارداد امری اجتناب‌ناپذیر است. لزوم حل‌وفصل اختلافات برآمده از قراردادهای هوشمند سبب ظهور پلتفرم‌های ارائه‌دهنده خدمات داوری مبتنی بر بلاکچین شده است. سازوکار عملکردی این پلتفرم‌ها و نوع رسیدگی به اختلافات و فرایندهای داخلی آنها، اعم از نحوه تعیین داوران، تصمیم‌گیری و صدور رای، حق‌الزحمه داوری و مانند آن، نشان از تفاوت‌های قابل‌ملاحظه با داوری‌های مرسوم دارد. صرف‌نظر از ماهیت واقعی عملیات این پلتفرم‌ها و صحت و سقم وعده خوداجرا بودن آرای صادره توسط آنها، همچنان چالش‌های حقوقی در مقابل داوری‌های مبتنی بر بلاکچین و درون زنجیره بلوکی وجود دارد. در طرف مقابل، حل‌وفصل اختلافات برآمده از قراردادهای هوشمند در خارج از زنجیره بلوکی یا ارجاع بخشی از فرایند داوری مانند اجرای رأی صادره با استفاده از سازوکار داوری‌های مرسوم نیز چالش‌هایی به‌دنبال خود دارد که دقیقاً برآمده از ویژگی‌های ذاتی قراردادهای هوشمند است. به‌نظر می‌رسد در شرایط کنونی، که هنوز داوری‌های مبتنی بر بلاکچین در ابتدای مسیر تکامل خود هستند، اتخاذ رویکردی ترکیبی از هر دو سازوکارهای فوق در کنار تدوین قواعد داوری حاکم بر این نوع از اختلافات، که برآمده از قراردادهای هوشمند هستند، می‌تواند به رفع برخی چالش‌های حقوقی و کارآمدتر شدن داوری‌های برآمده از این صنعت غیرمتمرکز کمک کند.

کلیدواژه‌گان:

داوری، بلاکچین، قرارداد هوشمند، درون زنجیره بلوکی، بیرون زنجیره بلوکی.

* استادیار، دانشکده حقوق، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

sh_haddadi@sbu.ac.ir

Copyright: ©2024 by the authors. Submitted for possible open access publication under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

مقدمه

فناوری زنجیره بلوکی یک پایگاه داده توزیع‌شده از اسناد یا دفتر کل عمومی از تراکنش‌های دیجیتال است. هر تراکنشی در دفتر کل با توافق اکثریت اجزای سیستم محقق می‌شود. اطلاعاتی که یک بار وارد این سیستم شده باشد، پاک نمی‌شود^۱ و زنجیره بلوکی به‌عنوان روشی نوین در ذخیره‌سازی اطلاعات به‌صورت نامتمرکز، امکان جعل داده‌ها و تقلب در آنها را به صفر نزدیک می‌کند.^۲ در نتیجه ذخیره داده‌ها نه در یک منبع، بلکه در همه گره‌ها انجام می‌شود و این گره‌ها دائماً همگام‌سازی می‌شوند و تغییراتی که در هر گره رخ می‌دهد، از جانب سایر گره‌های شبکه نیز قابل تشخیص و اصلاح است. بنابراین هر نوع تغییر خلاف واقع تقریباً غیرممکن است.^۳ ساختار داده در دفاتر کل توزیع‌شده به‌گونه‌ای است که تراکنش‌ها در یک بازه زمانی، اعتبارسنجی و در یک بلوک ذخیره می‌شوند. این بلوک از داده رمزنگاری می‌شود و کسی می‌تواند اطلاعات آن بلوک را تغییر دهد که کد رمزنگاری اولیه را در اختیار داشته باشد. هر بلوک از داده‌های رمزگذاری شده علاوه بر رمز خود دارای اطلاعاتی از بلوک قبلی است.^۴ در این فناوری بدون نیاز به تأیید شخص سوم و به‌صورت اتوماتیک، کاربران پراکنده در سراسر دنیا با استفاده از سازوکار احراز رضایت و تأیید عمومی،^۵ معاملات واقع‌شده روی زنجیره بلوکی را مورد

۱. دفتر مطالعات ارتباطات و فناوری‌های نوین، «آشنایی با فناوری راهبردی زنجیره بلوکی و کاربردهای آن»، معاونت پژوهش‌های زیربنایی و امور تولیدی، مرکز پژوهش‌های مجلس شورای اسلامی، فروردین ۱۳۹۶، شماره مسلسل ۱۵۳۴۱، ص ۳.

۲. ثقفیان، اکبر، سیدمحمد صدری، محمدصادق جمشیدی راد و حمید امیرپور، «تأثیر فناوری زنجیره بلوکی در حکم فقهی و حقوقی رمزارزها و انتشار پول»، فصلنامه علمی جامعه‌شناسی سیاسی ایران، زمستان ۱۴۰۰، شماره ۴، شماره پیاپی ۱۶، ص ۲۹۴۵.

3. Wright, Aaron; De Filippi, Primavera, "Decentralized Blockchain Technology and the Rise of Lex Cryptographia", 2015, P 7.

به نقل از: زمانیان، معصومه و زهرا وطنی، «افزایش کارایی اعتبار اسنادی با فناوری بلاکچین خصوصی و قرارداد هوشمند و ارزیابی تطبیقی میزان سازگاری قوانین با آن»، فصلنامه تحقیقات حقوقی، ویژه‌نامه حقوق و فناوری، دوره ۲۵، بهمن ۱۴۰۱، ص ۴۴۸.

۴. دفتر مطالعات ارتباطات و فناوری‌های نوین، «فناوری دفاتر کل توزیع‌شده فراتر از فناوری زنجیره بلوکی»، معاونت پژوهش‌های زیربنایی و امور تولیدی، مرکز پژوهش‌های مجلس شورای اسلامی، تیر ۱۳۹۷، شماره مسلسل ۱۵۹۲۰، ص ۱۳.

5. Consensus

تأیید قرار می‌دهند.^۱ با استفاده از این فناوری، می‌توان دنیایی را تصور کرد که در آن قراردادها در پایگاه داده‌های شفاف و مشترک ذخیره می‌شوند و در مقابل حذف و دستکاری محافظت می‌شوند.^۲ ویژگی‌ها و اوصاف مزبور سبب شده است تا علاوه بر تاجران و فعالان اقتصادی، کشورها نیز در پیاده‌سازی فرایندهای مبادلاتی جدید خود، با هدف افزایش امنیت و سرعت مبادلات و البته کاهش هزینه‌های مبادله و توسعه نظام اقتصادی خود به دنبال استفاده از این فناوری باشند.^۳

ابزار موردنیاز برای توافق و اجرایی ساختن اراده طرفین در بستر بلاکچین، قراردادهای هوشمند هستند. هرچند قراردادهای هوشمند به صورت خودکار اجرایی می‌شوند، ممکن است در همین فرایند خودکار نیز موضوعات مختلفی مطرح شود که مستلزم مداخله دادگاه یا یک مرجع حل و فصل اختلافات باشد. در نتیجه هرچقدر معاملات مبتنی بر قراردادهای هوشمند رواج بیشتری می‌یابد، مسئله حل و فصل اختلافات حقوقی پیش‌آمده بارزتر می‌شود.^۴ این درحالی است که سازوکار سنتی حل و فصل اختلافات در حل این نوع از دعاوی، ناکارآمد و کند است و احکامی که دادگاه‌ها صادر می‌کنند درون زنجیره بلوکی قابل اجرا نیست. در نتیجه لازم است کاربران نسل سوم وب (web 3.0) به راهکاری دسترسی داشته باشند تا از حل و فصل اختلافات خود اطمینان یابند. با احراز این نیاز، سازوکار داوری مبتنی بر بلاکچین به عنوان جایگزینی برای رسیدگی‌های قضایی در دادگاه‌ها و نیز داوری‌های سنتی ظهور کرد.^۵ در کنار پلتفرم‌های ارائه‌دهنده خدمات داوری مبتنی بر بلاکچین، طرفین برخی از قراردادهای هوشمند سازوکار داوری‌های مرسوم را به عنوان روش حل و فصل اختلافات میان خود برمی‌گزینند. بدین ترتیب، در این مقاله هنگامی که

1. Martin Christopher, Catherine, "The Bridging Model: Exploring the Roles of Trust and Enforcement in Banking, Bitcoin and the Blockchain", *Nevada Law Journal*, Vol. 17:139, 2016, P. 148.

۲. حسنی، محمدعلی، قاسمعلی بازایی و اشرف شاه‌منصوری، «شناسایی عوامل تأثیرگذار بر مدل بلوغ فناوری زنجیره بلوکی با تأکید بر اکوسیستم زنجیره بلوکی»، فصلنامه مدیریت کسب‌وکار، زمستان ۱۴۰۰، شماره ۵۲، ص ۲.

۳. ناصر، مهدی و سید محمدحسین رضوی، «تحلیل حقوقی کارکرد قراردادهای هوشمند در نقل و اتصالات دیجیتالی در بازارهای مالی»، فصلنامه پژوهشنامه بازرگانی، زمستان ۱۳۹۸، شماره ۹۳، ص ۵۹.

۴. اوشیلدز، رچی، «قراردادهای هوشمند: توافقات حقوقی در پرتو بلاکچین»، ترجمه مهدی ناصر و حسین صادقی، مجله پژوهش‌های حقوقی، بهار ۱۳۹۸، شماره ۳۷، ص ۲۸۳.

5. Asghari, Mohammad, "Metacourt", Whitepaper, V. 1.4., p. 7. (Available at <https://metacourt.tech>)

از داوری مبتنی بر بلاکچین درون زنجیره بلوکی یاد می‌شود، مقصود داوری‌هایی است که پلتفرم‌های خدمات داوری مبتنی بر بلاکچین روی شبکه دفتر کل توزیع شده ارائه می‌دهند. در طرف مقابل، مقصود از داوری‌های بیرون زنجیره، ارجاع اختلافات ناشی از قراردادهای هوشمند به داوری‌های مرسوم یا احاله بخشی از فرایند داوری (عموماً اجرای رأی) به خارج از زنجیره بلوکی است. با این توضیحات، این مقاله درصدد پاسخ به چند پرسش کلیدی است: یکم، چالش‌های حقوقی داوری‌های مبتنی بر بلاکچین در قراردادهای هوشمند چه هستند و این چالش‌ها چگونه در مسیر حل و فصل اختلافات، طرفین را با موانع و مشکلاتی مواجه می‌کنند؟ دوم، اگر طرفین یک قرارداد هوشمند درصدد به کارگیری سازوکارهای داوری مرسوم و رایج برای حل و فصل اختلافات قراردادی خود باشند، با چه دشواری‌هایی اجرایی و عملیاتی در این فرایند مواجه خواهند شد؟ سوم، با عنایت به مجموع چالش‌های حقوقی و اجرایی موجود، چه راهکاری پیش‌روی طرفین قراردادهای هوشمند برای حل و فصل اختلافات حقوقی خود وجود دارد؟ در این مسیر به یک پرونده مطروحه در دادگاه‌های مکزیک نیز اشاره می‌شود تا راهکار منتخب در آن پرونده، به درک بهتر مسئله کمک کند.

به کارگیری هر دو نوع داوری برای قراردادهای هوشمند، اعم از اینکه از طریق پلتفرم‌های ارائه‌دهنده خدمات داوری مبتنی بر بلاکچین باشد (درون زنجیره) یا خارج از آن و از طریق داوری‌های مرسوم (بیرون زنجیره)، چالش‌های حقوقی مهمی به دنبال دارد. در همین راستا ابتدا لازم است تا قراردادهای هوشمند در حد نیاز این مقاله مطالعه شوند (۱) و سپس چالش‌های حقوقی حل و فصل اختلافات درون زنجیره بلوکی بررسی شود (۲) و در نهایت چالش‌های حقوقی حل و فصل اختلافات بیرون زنجیره بلوکی بیان شود (۳).

۱. معرفی قراردادهای هوشمند

قرارداد هوشمند در سال ۱۹۹۴ توسط نیک سابو، برنامه‌نویس و رمزنگار، معرفی شد و سپس این مفهوم تا سال ۱۹۹۷ از نظر تئوریک موضوع مقالات و کتب مختلفی قرار گرفت و در نهایت بر بستر بلاکچین، به صورت عملی، اجرایی شد. این نوع قراردادها یک برنامه نرم‌افزاری و کدنویسی شده‌اند که با دریافت ورودی‌های مشخصی، مجموعه‌ای از دستورها را به منظور نیل به

نتایج از پیش تعیین شده اجرا می‌کنند.^۱ تاکنون تعاریف مختلفی درباره این دسته از قراردادها ارائه شده است. در برخی تعاریف خصایص و ویژگی‌های این نوع قرارداد، از جمله خوداجرا بودن، مورد توجه قرار گرفته است. به موجب این تعریف، قرارداد هوشمند کدی است که روی بلاکچین فعال می‌شود تا بدون نیاز به واسطه‌ها، توافقات میان دو طرف را اجرایی کند. زمانی که قرارداد هوشمند بر بستر بلاکچین اجرا شود، دیگر قابل توقف نیست و هیچ‌کس نمی‌تواند جلوی اجرای آن را بگیرد. با قراردادهای هوشمند می‌توان برنامه‌ها و پروژه‌هایی را ساخت که بدون نیاز به واسطه‌ای به کار خود ادامه می‌دهند؛ به گونه‌ای که برنامه‌نویس این قرارداد نیز نمی‌تواند کد قرارداد هوشمند ثبت شده روی بلاکچین را تغییر دهد؛ زیرا وقتی قرارداد هوشمند روی بلاکچین ثبت می‌شود، میان همه اعضای بلاکچین، که نودها^۲ هستند، به اشتراک گذاشته می‌شود و همه یک نسخه از آن خواهند داشت. بنابراین جلوگیری از اجرای قرارداد یا هرگونه تغییر یا تعدیل آن ممکن نیست؛ زیرا همه اعضای بلاکچین، نه یک یا چند سرور خاص، آن را اجرا می‌کنند.^۳

در یک تعریف دیگر، قرارداد هوشمند، قراردادی است که بر بستر بلاکچین و با نظارت هوش مصنوعی منعقد می‌شود و امکان تغییر آن وجود ندارد و برای عموم کاربران شبکه قابل مشاهده است. سازوکار احراز قصد متعاملین در آن، امضای دیجیتال و مبادله دارایی‌های رمزنگاری شده است. همچنین اطلاعات به دست آمده از سیستم‌های اطلاعاتی خارجی هم امارات اصالت و انتساب پیام‌های ارائه شده از سوی طرفین قرارداد هستند.^۴ این نوع از قراردادها با حذف واسطه‌ها

۱. سادات موسوی، زهرا، محمد زارع و میثم حجتی مرودست، «مفهوم بردازی بلاکچین و قراردادهای هوشمند»، فصلنامه مطالعات نوین کاربردی در مدیریت، اقتصاد و حسابداری، سال پنجم، بهار ۱۴۰۱، شماره ۱، (پیاپی ۱۷)، صص ۶۸-۶۷.

۲. هر نود یا گره در شبکه بلاکچین یک مشارکت کننده در این زنجیره است که به افزایش امنیت و تحقق هدف غیرمتمرکز بودن شبکه زنجیره بلوکی کمک می‌کند. این گره‌ها امکان انجام دادن تراکنش‌های هم‌تابه‌همتا را در این زیرساخت فناورانه فراهم می‌کنند و دارای انواع مختلفی هستند.

۳. مهدی‌زاده، رضا، «بررسی مکانیسم انعقاد قراردادهای هوشمند و کارکرد قراردادهای هوشمند در بازارهای مالی در بستر بلاکچین»، نشریه حسابدار (انجمن حسابداران خبره ایران)، فروردین ۱۴۰۱، شماره ۳۴۱، ص ۲۷.

۴. رشوند بوکانی، مهدی و مهدی ناصر، «قصد متعاملین در قراردادهای هوشمند: شرایط اعتبار و شیوع احراز آن»، دو فصلنامه علمی پژوهش‌نامه حقوق اسلامی، سال بیستم، بهار و تابستان ۱۳۹۸، شماره اول، پیاپی ۴۹، ص ۲۷۷.

حاوی امنیت بیشتر و هزینه کمتری اند.^۱

آنچه در تعاریف از قرارداد هوشمند مشترک است، دیجیتالی بودن آن است؛ به این معنا که شکل رایانه‌ای دارد و به صورت کدهای برنامه‌نویسی شده در یک بستر نرم‌افزاری گنجانده و اجرا می‌شود. همچنین این قراردادها غیرقابل فسخ‌اند و زمانی که منعقد می‌شوند، معمولاً قابل توقف نیستند.^۲ با این تعاریف و ویژگی‌ها، ممکن است قرارداد هوشمند با قراردادهای الکترونیک که روی صفحات نمایش رایانه‌ای با استفاده از زبان نشانه‌گذاری ابرمتنی (HTML)^۳ یا به صورت متن قابل حمل (PDF)^۴ منعقد می‌شوند یکسان پنداشته شود. اما این تلقی صحیح نیست؛ زیرا قراردادهای الکترونیک فاقد خصیصه هوشمندند و صرفاً روی بستر رایانه نشان داده می‌شوند و می‌توان آنها را نهایتاً قراردادهایی دانست که رابطه آنها با قراردادهای هوشمند، عموم و خصوص مطلق است.^۵ از طرف دیگر آنچه قرارداد هوشمند را از یک برنامه رایانه‌ای ساده متمایز می‌کند استفاده از ابزارهای ارتباطی عمدتاً الکترونیکی موسوم به اوراکل^۶ است که در قالب یک عامل خارجی، اطلاعات موردنیاز را در اختیار قرارداد هوشمند می‌گذارد. به عنوان مثال، در قرارداد بیمه محصولات باغی، اگر دمای هوا براساس اطلاعات سیستم‌های هواشناسی برای سه روز متوالی در فروردین ماه به زیر صفر درجه برسد، ورود خسارت به درختان میوه محرز خواهد بود. در نتیجه خسارت وارده به درختان توسط برنامه قرارداد هوشمند و به وسیله شرکت بیمه به باغدار پرداخت می‌شود.^۷ در اینجا اوراکل به عنوان واسطی برای تبادل اطلاعات و خروجی‌های سیستم هواشناسی و قرارداد هوشمند بیمه کار می‌کند.

۱. محمدی فاتح، اصغر و علی‌اصغر سالارنژاد، گستره فناوری بلاکچین: یک مطالعه فراترکیب از کاربردها، مزایا، چالش‌ها و فناوری‌های مرتبط، مجله علوم و فنون مدیریت اطلاعات، دوره ۸، ۱۴۰۱، شماره ۱، ص ۲۶۰.

2. Szabo, Nick, "Smart Contracts: Building Blocks for Digital Markets", 1996, P 175

3. Hyper Text Markup Language

4. Portable Document Format

۵. همان، ص ۱۸۲.

۶. اوراکل (Oracle) نوعی رابط میان دنیای واقعی و شبکه بلاکچین است. از آنجاکه قراردادهای هوشمند با دنیای واقعی ارتباط ندارند، با استفاده از این رابطه، ورودی‌های جهان بیرون از شبکه را دریافت می‌کنند تا این‌گونه برخی مفاد قرارداد هوشمند اجرایی شود.

۷. دهقانی تفتی، مجتبی، مرضیه افضلی مهر و ربیعا اسکینی، «مطالعه تطبیقی الزامات حقوقی طراحی قراردادهای هوشمند دیجیتالی در حقوق ایران و فرانسه»، پژوهشنامه حقوق تطبیقی، دوره ۶، پاییز ۱۴۰۱، شماره ۲، شماره پیاپی ۱۰، ص ۳۶.

قراردادهای هوشمند روی بستر فناوری زنجیره بلوکی استوار می‌شوند. مهم‌ترین مزیت به‌کارگیری فناوری بلاکچین به‌عنوان فناوری زیرساختی قرارداد هوشمند، اطمینان از صحت اطلاعات ثبت‌شده و امنیت بالای اطلاعات است که تضمین‌کننده اجرای شروط قراردادی است. این فناوری پس از انعقاد، قرارداد را به‌صورت شفاف در معرض دیدگان تمامی اشخاصی که کلیدهای عمومی دارند قرار می‌دهد و کل اطلاعات آن بدون وجود هرگونه دغدغه تغییر یا هک شدن در فضای بلاکچین قابل مشاهده است. یکی از مؤلفه‌های این سازوکار عدم نیاز به آگاهی طرفین قرارداد از طرف مقابل است.^۱

قراردادهای هوشمند براساس مؤلفه‌های گوناگون تقسیم‌بندی می‌شوند. در یک تقسیم‌بندی، قراردادهای هوشمند به دو دسته قراردادهای هوشمند بیرونی^۲ و قراردادهای هوشمند درونی^۳ تقسیم می‌شوند. قراردادهای هوشمند بیرونی آن دسته از قرارداد هوشمندند که بخش قابل توجهی از آن به‌صورت سنتی و براساس یکی از زبان‌های ملی تدوین شده است و صرفاً بخش ناظر بر اجرای تعهد قراردادی مانند پرداخت مبلغ معامله، به‌صورت اتوماتیک اجرایی می‌شود. در این حالت در صورتی که اختلافی میان طرفین بروز کند، نسخه سنتی و مکتوب در تفسیر حاکم می‌شود. در طرف مقابل، قراردادهای هوشمند درونی قرار دارند که نوعی از قراردادهای هوشمندند که بخش مبتنی بر کد آنها تا حد قابل توجهی بر سایر بخش‌های آن حاکمیت دارد. این نوع از قراردادهای هوشمند نیز خود به دو دسته دیگر تقسیم می‌شوند: دسته اول قرارداد هوشمند درونی که کدها تمام توافق و قرارداد و شرایط مورد نظر طرفین را پوشش می‌دهد و بخش تدوین‌شده به زبان‌های ملی و سنتی، تنها برای توضیح کدهای استفاده‌شده به‌کار می‌رود؛ دسته دوم قرارداد هوشمند درونی نوعی‌اند که کدها بخش داخلی و اجرایی قرارداد را تشکیل می‌دهند و از زبان‌های ملی و سنتی برای قسمت‌های غیراجرایی و غیرعملیاتی استفاده می‌شود. در هر دو حالت اخیر، این کدها هستند که بر بخش سنتی حاکم‌اند و قسمت‌های سنتی که به زبان‌های ملی نگاشته شده‌اند، ثانویه محسوب می‌شوند.^۴ هرچند قراردادهای هوشمند از ویژگی خوداجرا

۱. مظفری، مصطفی و مهدی ناصر، «نقش قراردادهای هوشمند در تثبیت حقوق مالکانه افراد»، فصلنامه تحقیقات حقوقی، دوره ۲۴، آبان ۱۴۰۰، شماره ۹۵، ص ۲۵۸.

2. External Smart Contract

3. Internal Smart Contract

4. M. Sillanpaa, Tiffany, "Freedom to Smart Contract: The Myth of Code and Blockchain Governance Law", *IALS Student Law Review*, Vol. 7. Issue 2, 2020, pp 39-40.

بودن برخوردارند، در این دسته از قراردادها نیز اختلافاتی میان طرفین بروز می‌کند. در برخی از این قراردادها، حل‌وفصل اختلافات از طریق سازوکار داوری مبتنی بر بلاکچین پیش‌بینی شده است و در برخی دیگر نیز اختلافات به سازوکارهای مرسوم جایگزین حل‌وفصل اختلافات^۱ از جمله داوری ارجاع داده شده است که هرکدام از آنها چالش‌های حقوقی به همراه دارد که به‌علت نوین بودن این عرصه و نوظهور بودن آن هنوز با پاسخ روشن حقوقی مواجه نیستند و ممکن است طرفین اختلاف را با سردرگمی مواجه سازند.

۲. چالش‌های حقوقی حل‌وفصل اختلافات درون‌زنجیره‌بلوکی

موضوع داوری‌های مبتنی بر بلاکچین، اختلافات حاصل از معاملات درون‌شبکه‌بلوکی است که به‌صورت جزئی یا کلی روی این ساختار فنی شکل می‌گیرند.^۲ در واقع بروز و ظهور نظام حل‌وفصل اختلافات غیرمتمرکز، پاسخی به نیاز کاهش هزینه‌های مبادله میان بازیگران مختلف انواع پلتفرم‌های کسب‌وکاری مبتنی بر بلاکچین است. تجارت الکترونیک گروه جدیدی از دعاوی را به‌وجود آورد که به آن دعاوی کوچک مقیاس گفته می‌شود. نظام حل‌وفصل اختلافات غیرمتمرکز با معرفی داوری مبتنی بر بلاکچین به این نیاز پاسخ داد و راهکارهایی مبتنی بر زنجیره‌بلوکی را ارائه کرد. این نظام حل‌وفصل اختلافات، به وسیله اعضا اداره و روی فناوری بلاکچین استوار می‌شود و توسط هیچ فرد واحدی از بیرون هدایت نمی‌شود. از طرف دیگر، به این سازوکار نظام حل‌وفصل اختلافات گفته می‌شود؛ زیرا راهکارهای قاطع به اختلافات ارجاع‌شده به خود ارائه می‌کند و از توانایی موردنیاز برای ایجاد سازوکاری سریع، ارزان و عادلانه برای حل‌وفصل اختلافات برخوردار است.^۳ حال مطالعه چالش‌های حقوقی این روش، در ابتدا مستلزم شناخت سازوکار داخلی این پلتفرم‌ها و نیز انواع آنهاست که در ادامه بیان می‌شود.

1. ADR (Alternative Dispute Resolution)

2. World Economic Forum, Bridging the Governance Gap: Dispute Resolution for Blockchain – Based Transactions, White Paper, December 2020, P 7.

3. Aouidef, Yann, Ast, Federico, Deffains, Bruno, "Decentralized Justice: A Comparative Analysis of Blockchain Online Dispute Resolution Projects", *Frontiers in Blockchain Review*, March 2021, P 2.

۲.۱. سازوکار داخلی پلتفرم‌های داوری مبتنی بر بلاکچین

پلتفرم‌های داوری مبتنی بر بلاکچین، سازوکارهای غیرمتمرکز و تضمین‌کننده ناشناس بودن را ارائه می‌دهند و رأی‌گیری را با خرد جمعی و اصول تئوری بازی‌ها در ساختارهای تصمیم‌گیری خود ترکیب می‌کنند و ترویج‌دهنده این ایده‌اند که گروه بزرگی از افراد غیرمتخصص نسبت به تعداد محدودی از افراد متخصص، به نتایج بهتری می‌رسند. در نتیجه برخلاف روش‌های جایگزین حل‌وفصل اختلافات مرسوم، که به افراد متخصص اتکا دارد، در داوری مبتنی بر بلاکچین، نیازی نیست تا تصمیم‌گیرندگان درخصوص اختلافات ایجادشده دارای سوابق تحصیلی حقوقی یا تجربه در زمینه حل‌وفصل اختلافات باشند. پرونده‌ها بدون آیین دادرسی شکلی رسیدگی می‌شوند و تصمیمات نهایی براساس ادله و مستندات طرفین دعوا و نهایتاً آنچه رأی‌دهندگان صحیح تشخیص می‌دهند اتخاذ می‌شوند. در بیشتر موارد، رأی‌دهندگان فقط زمانی پاداش (حق الزحمه داوری) دریافت می‌کنند که رأی آنها همان رأی اکثریت باشد. پاداش داوران نیز در قالب توکن‌هایی^۱ است که تمام داوران (رأی‌دهندگان) برای دسترسی به سیستم رأی‌دهی نزد پلتفرم تودیع می‌کنند. در نهایت تصمیمی که اکثریت اتخاذ می‌کنند غیرقابل تردید است. در بیشتر مواقع طرفین اختلاف داوران را انتخاب نمی‌کنند و داوران نیز ناشناس باقی می‌مانند و این امر دغدغه‌هایی درخصوص شفافیت در داوری‌های مبتنی بر بلاکچین به وجود می‌آورد. طی فرایند رسیدگی، جلسه رسیدگی و استماع اظهارات طرفین تشکیل نمی‌شود و داوران نیز هیچ الزامی به استدلال و استناد به قوانین برای صدور رأی ندارند. برخی از پلتفرم‌های داوری مبتنی بر بلاکچین به طرفین اختلاف حق تجدیدنظرخواهی می‌دهند؛ اما این تجدیدنظرخواهی درواقع ارجاع دعوا به مجموعه بزرگ‌تری از داوران است^۲ و با سازوکار ابطال رأی داوری در داوری‌های مرسوم تفاوت دارد. در این نوع از داوری‌ها، داوران متقاضی مشارکت در فرایند داوری مقداری از دارایی‌های رمزنگاری‌شده خود را نزد پلتفرم ارائه‌دهنده خدمات داوری غیرمتمرکز سپرده می‌کنند و بسته به نوع پلتفرم، داوران متقاضی مختارند تا دارایی سپرده‌شده خود را به پل‌های داوری تخصصی مشخصی اختصاص بدهند. به‌عنوان نمونه، پلتفرم ژور (JUR) به داوران، محاکم مجازی مختلف

۱. منظور از توکن نوعی دارایی دیجیتال است که روی زنجیره بلوکی رمزگذاری می‌شود و از ویژگی‌های حفظ ارزش و انتقال به سایرین برخوردار است.

2. Kadioglu Kumtepe, Cemre C, "A Brief Introduction to Blockchain Dispute Resolution", *John Marshall Law Journal*, Vol. XIV, No. 2, spring 2021, Pp 146-147.

را نمایش می‌دهد تا داوران براساس صلاحیت‌ها و شایستگی‌های خود، داوطلب داوری در آن محکمه گردند. در طرف دیگر، پلتفرم آراگون (Aragon) هزینه‌های اضافه‌تری را از طرفینی که خواهان ارجاع دعوی خود به داوران مشهورند، مطالبه می‌کند. این شهرت براساس عملکرد داوران در داوری‌های پیشین تعیین می‌شود. به‌گونه‌ای که پلتفرم آراگون در سپیدنامه^۱ خود اعلام کرده است که اگر اشخاص مایل باشند داوران مشهور به دعوی آنها رسیدگی کنند، باید هزینه‌های داوری اضافه‌تری را پرداخت کنند. درنهایت هنگامی که مجموعه‌ای از داوران داوطلب توکن‌های خود را سپرده کردند، به‌صورت قرعه و اتفاقی، داوران رسیدگی‌کننده به آن اختلاف تعیین می‌شوند. در برخی از این پلتفرم‌ها، شانس انتخاب شدن به میزان توکن سپرده‌شده داور داوطلب بستگی دارد.^۲

داوری مبتنی بر بلاکچین از شیوه‌های داوری مرسوم فاصله دارد. در این روش، آرای داوری به‌صورت خودکار اجرایی می‌شوند. رأی داوری روی بستر بلاکچین صادر و به محض صدور، ثبت و ذخیره می‌شود و تا حد زیادی به اقدامات اجرایی بیرونی از طریق دادگاه‌های ملی نیاز ندارد. برخلاف داوری‌های مرسوم که داوران با محدودیت‌هایی نظیر نظارت دادگاه‌های ملی برای اجرای رأی داوری مواجه‌اند، داوری‌های مبتنی بر بلاکچین فرایندی ساده و خودکار دارند. در نتیجه اجرای رأی داوری صرفاً به شروط قرارداد هوشمند و تحقق پیش‌شرط‌های مورد توافق طرفین بستگی دارد.^۳

۲.۲. انواع پلتفرم‌های داوری مبتنی بر بلاکچین

تقسیم‌بندی‌های گوناگونی از این نوع پلتفرم‌ها ارائه شده است. در یک تقسیم‌بندی پنج گروه از پلتفرم‌های داوری مبتنی بر بلاکچین شناسایی شدند: دسته یکم، پلتفرم‌هایی‌اند که برای حل‌وفصل اختلافات برآمده از فناوری بلاکچین و قراردادهای هوشمند طراحی شده‌اند. دسته دوم، برای حل‌وفصل اختلافاتی تأسیس شده‌اند که ضرورتاً در زنجیره بلوکی رخ نمی‌دهند. یعنی

۱. سپیدنامه مستندی است که توسط شرکت ناشر منتشر می‌شود و اطلاعات اساسی و مهم یک محصول یا خدمت مبتنی بر زنجیره بلوکی را بیان می‌دهد.

2. Buchwald, Michael, "Start Contract Dispute Resolution: The Inescapable Flaws of Blockchain – Based Arbitration", *University of Pennsylvania Law Review*, Vol. 168, 2020, pp 1389-1390.

3. Empowering Secured Transactions: Exploring Blockchain Arbitration and Smart Contracts, 2023, Available At: mglaw.ge/2023/06/07 (Last Visited 25/02/2024).

علاوه بر دعاوی مبتنی بر بلاکچین، حل و فصل اختلافات خارج از شبکه را هم پوشش می‌دهند. دسته سوم از این پلتفرم‌ها طرفین را تشویق می‌کنند تا ابتدا فرایندهای مذاکرات دوستانه را پیش بگیرند و برای این هدف، ساختارها و سازوکارهای انگیزشی مختلفی دارند تا طرفین را به راهکار مبتنی بر اجماع سوق دهند. این نوع از پلتفرم‌ها با هدف سوق دادن طرفین به بهبود قراردادهای داخلی میان خود طراحی شده‌اند تا آنان با مذاکرات دوستانه نکات خلأ یا تعارضات قراردادی را میان خود رفع کنند و در صورت عدم موفقیت در این امر، وارد سازوکار داوری مبتنی بر بلاکچین شوند. دسته چهارم این پلتفرم‌ها بر اصول خرد جمعی و رأی‌گیری مبتنی‌اند. در این مدل، تصمیم‌گیرندگان (داوران) لزوماً دارای تخصص حقوقی نیستند و براساس تخصص شخصی خود عضو هرکدام از شعبات رسیدگی می‌شوند. در نهایت، دسته پنجم سازوکارهای حل و فصل اختلافات مبتنی بر بلاکچین ارائه نمی‌دهند و در برخی موارد از روش‌های سنتی حل و فصل اختلافات نیز کمک می‌گیرند. با این‌همه، برخی از پلتفرم‌ها ترکیبی از چند گونه از دسته‌های فوق‌اند و خدمات متنوعی را به طرفین قراردادهای هوشمند ارائه می‌کند.^۱

۲.۳. چالش‌های حقوقی

پدیده نوظهور داوری‌های مبتنی بر بلاکچین چالش‌های حقوقی مختلفی پیش‌رو دارد که به برخی از آنها در ادامه پرداخته می‌شود. در همین راستا در میان مجموعه این چالش‌ها، این مقاله به مسئله سوگیری ذهنی و انگیزشی داوران (۲،۳،۱)، مرضی‌الطرفین نبودن داوران (۲،۳،۲)، محرمانه نبودن داوری (۲،۳،۳)، از دست دادن فرصت حل و فصل دوستانه اختلافات (۲،۳،۴)، مستدل نبودن رأی داوری (۲،۳،۵) و در آخر دشواری‌های اجرای رأی داوری (۲،۳،۶) می‌پردازد.

۲.۳.۱. سوگیری ذهنی و انگیزشی داوران

پلتفرم‌های ارائه‌دهنده خدمات داوری مبتنی بر بلاکچین، عموماً از روش‌های انگیزشی مبتنی بر تئوری بازی‌ها برای رأی‌دهی داوران خود بهره می‌برند. به‌عنوان نمونه، پلتفرم کلروس^۲ با استفاده از نقطه کانونی^۳ در نظریه بازی‌ها شرایطی را فراهم می‌آورد تا داوران از رأی دادن

1. Kadioglu Kumtepe, Cemre C, Ibid, PP.142-145.

2. Kleros

3. منظور از نقطه کانونی (Schilling Point) در تئوری بازی‌ها راهبردی است که در شرایط عدم امکان برقراری ارتباط میان بازیگران مختلف یک بازی به صورت مفروض به کار می‌رود تا از شکست هماهنگی (Coordination Failure) میان آنها اجتناب شود.

خلاف آنچه اکثریت داوران رأی داده‌اند، اجتناب کنند. در این حالت ممکن است داوران تصمیمی بگیرند که مبتنی بر انصاف و حقیقت نیست. مثلاً ممکن است داوران در پردازش ادله و اطلاعاتی که دریافت کرده‌اند با دشواری‌هایی مواجه باشند و با نوعی سوگیری، براساس تصویری خودساخته از امور موضوعی دعوا و نه مبتنی بر ادله رأی بدهند. در این حالت، هرکدام از داوران براساس قضاوت سایر داوران رأی می‌دهد و نظر واقعی خود را اعلام نمی‌کند. این امر به اتخاذ رفتار قبیله‌ای بدون تفکر و تحلیل^۱ منتهی می‌شود و نهایتاً سبب تأیید عمومی تصمیم جمعی می‌شود که لزوماً صحیح نیست. در نهایت داوران ترغیب می‌شوند که به جای اعلام تصمیم واقعی خود براساس ادعاها و ادله موجود در پرونده، به دنبال یافتن تصمیم سایرین باشند تا نهایتاً در اتخاذ تصمیم اکثریت و پاداش ناشی از آن شریک شوند.^۲

۲.۳.۲. مرضی‌الطرفین نبودن داوران

یکی از چالش‌های حقوقی پلتفرم‌های داوری مبتنی بر بلاکچین، عدم امکان تعیین داوران یا توافق بر آنها از سوی طرفین دعواست. در این پلتفرم‌ها داوران بالقوه داوطلب داوری در یک اختلاف حقوقی می‌شوند^۳ و براساس سازوکارهای درونی پلتفرم، داووانی که دارای شرایط مدنظر باشند، قادر به مشارکت در فرایند داوری خواهند بود. درحالی که یکی از اصول مبنایی داوری مرضی‌الطرفین بودن داور یا داوران است. ممکن است گفته شود چنین فرایندی مشابه نحوه عملکرد سازمان‌های داوری است و در واقع این پلتفرم‌ها مقام ناصب داوونند و توافق طرفین درباره مقام ناصب کفایت می‌کند. اما در پاسخ باید گفت که عموماً سازمان‌های داوری نیز حق اظهارنظر طرفین درباره داوران پیشنهادی را می‌پذیرند و طبق سازوکاری امکان جرح داوران یا اعلام نظر درباره آنها را به طرفین اختلاف می‌دهند. سازوکاری مشابه در داوری‌هایی که به منظور امتناع یکی از طرفین، دادگاه یا سازمان داوری داور را انتخاب می‌کند نیز وجود دارد.^۴ اما در پلتفرم‌های ارائه‌دهنده خدمات داوری مبتنی بر بلاکچین، چنین امکانی برای طرفین فراهم نیست

1. Herding Behavior

2. Gabuthy, Yannick, "Blockchain-Based Dispute Resolution: Insights and Challenges", MDPI, 2023, p 5.

3. Sajjad Ahmad, Rana, "Blockchain Arbitration: Promises and Perils", *The American Review of International Arbitration*, Columbia Law School Blog, 2023, Available At: aria.law.columbia.edu/blockchain-arbitration-promises-and-perils/ (Last Visited 02/03/2024).

۴. به‌عنوان نمونه ر.ک.: مواد ۱۴ و ۱۹ قواعد داوری مرکز داوری اتاق ایران، مصوب ۱۴۰۲ یا مواد ۴۵۹ و ۴۶۰ قانون آیین دادرسی دادگاه‌های عمومی و انقلاب در امور مدنی مصوب ۱۳۷۹.

و اساساً ماهیت فناوری زیرساختی این پلتفرم‌ها که مبتنی بر غیرمتمرکز بودن و ناشناس بودن داوران است، مانع اعمال قواعد مبنایی حقوق داوری از جمله حق طرفین در خصوص شناخت داوران و آگاهی آنها از سوابق ایشان می‌شود.

۲.۳.۳. محرمانه نبودن داوری

یکی از ویژگی‌های اصلی داوری محرمانه بودن آن است^۱ که به‌عنوان عامل انگیزشی، تجار و فعالان اقتصادی را به این سازوکار جایگزین حل‌وفصل اختلاف تشویق می‌کند. اما در برخی داوری‌های مبتنی بر بلاکچین، تمامی اطلاعات شامل ادعاهای طرفین، مباحثات و استدلال‌ها و نیز حتی ادله استنادی طرفین، به‌صورت عمومی روی دفتر کل توزیع‌شده ثبت می‌شود و برای عموم کاربران شبکه قابل مشاهده و در دسترس است.^۲ این چالش حقوقی برآمده از ویژگی‌های ذاتی و اساسی فناوری بلاکچین است که در آن اطلاعات روی دفتر کل توزیع‌شده ثبت می‌شود و برای کاربران قابل مشاهده است. در نتیجه حتی اگر نتوان آن را به‌عنوان چالش حقوقی به مفهوم اخص قلمداد کرد، می‌توان آن را عاملی بازدارنده یا با اهمیت در تصمیم‌گیری طرفین به ارجاع اختلاف به داوری بلاکچینی به شمار آورد.

۲.۳.۴. از دست دادن فرصت حل‌وفصل دوستانه اختلافات

هرچند که داشتن فرصت مذاکره برای حل‌وفصل دوستانه اختلافات، از جمله شروط مبنایی برای عموم داوری‌ها نیست و نمی‌توان طرفین را ملزم به آن پنداشت، ویژگی خوداجرایی بودن قراردادهای هوشمند و نیز سازوکارهای داوری مبتنی بر بلاکچین، عملاً چنین فرصتی را از طرفین می‌گیرند. در نتیجه پس از بروز اختلاف، فرایند داوری آغاز می‌شود. در داوری‌های مرسوم نیز امکان دارد که طرفین در موافقت‌نامه داوری، شرط مذاکرات دوستانه ابتدایی را درج نکرده باشند؛ اما هنگام بروز اختلاف از این حق برخوردارند که درباره این مرحله قبل از ارجاع اختلاف به داوری تصمیم‌گیری کنند.^۳ حال این موضوع که آیا امکان درج توافق طرفین پیرامون اندراج

۱. برای مطالعه بیشتر در این زمینه به‌عنوان نمونه ر.ک.: تقی‌پور، بهرام، «محرمانه بودن داوری تجاری بین‌المللی»، مجله حقوقی خصوصی، دوره ۱۰، پاییز و زمستان ۱۳۹۲، شماره ۲، صص ۳۴۷-۳۱۳؛ خزاعی، حسین، «خصوصی و محرمانه بودن داوری در حقوق تجارت داخلی و بین‌المللی»، فصلنامه حقوق، مجله دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دوره ۳۹، پاییز ۱۳۸۸، شماره ۳، صص ۱۲۴-۱۰۵.

2. Sajjad Ahmad, Rana, Ibid.

3. Ibid

شرط مذاکرات دوستانه پیش از ارجاع اختلاف به داوری در قراردادهای هوشمند که ذاتاً خوداجرا هستند وجود دارد یا خیر، امری قابل تردید است.

۲.۳.۵. مدلل و مستدل نبودن رأی داوری

بند ۲ ماده ۳۰ قانون داوری تجاری بین‌المللی ایران و نیز ماده ۴۸۲ قانون آیین دادرسی مدنی ایران به لزوم مدلل بودن رأی داوری اشاره کرده است. همچنین ماده (۲) ۳۱ از قانون نمونه آنسیترال مقرر می‌دارد که رأی داوری باید بیان‌کننده دلایل داوران صادرکننده باشد؛ مگر آنکه طرفین خلاف آن توافق کرده باشند. رویکرد مشابهی در قوانین برخی دیگر از کشورها نیز اتخاذ شده است. صرف‌نظر از اختلاف‌نظراتی که پیرامون ارتباط بین مدلل و مستدل بودن رأی داوری میان حقوق دانان وجود دارد؛ در داوری مبتنی بر بلاکچین، نه فقط هیچ الزامی به مدلل بودن رأی داوری نیست، بلکه اساساً به‌خاطر ماهیت غیرمتمرکز فناوری بلاکچین امکان مدلل و مستدل کردن رأی داوری برای داوران فراهم نیست.^۱

۲.۳.۶. قابلیت اجرای رأی داوری

قابلیت اجرای احکام داوری یکی از مهم‌ترین چالش‌های داوری‌های مبتنی بر بلاکچین است. کنوانسیون اجرای آرای داوری خارجی نیویورک، موافقت‌نامه داوری مکتوب را که توسط طرفین به امضا رسیده باشد ضروری می‌شمارد و در ماده (۲) ۲، اصطلاح موافقت‌نامه کتبی را شامل شرط داوری در قرارداد یا موافقت‌نامه داوری امضا شده توسط طرف‌ها یا گنجانده شده در نامه‌های مبادله شده یا تلگراف‌های مخابره شده می‌داند.^۲ همچنین قانون نمونه آنسیترال درباره داوری تجاری بین‌المللی امکان انعقاد موافقت‌نامه داوری به صورت الکترونیک را مجاز دانسته و در ماده ۷ به صراحت مقرر می‌دارد که شرط کتبی بودن موافقت‌نامه داوری از طرق مختلفی از جمله وسایل ارتباط از راه دور به صورت داده پیام نیز قابل احراز است؛ اما در همین قانون نمونه نیز موافقت‌نامه داوری مبتنی بر بلاکچین براساس ساختار کدنویسی شده این نوع از قراردادها مسکوت

1. Chevalier, Maxime, "From Smart Contract Litigation to Blockchain Arbitration, a New Decentralized Approach Leading Towards the Blockchain Arbitral Order", *Journal of International Dispute Settlement*, Vol.12, Issue 4, 2021, p 568.

2. United Nation Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards 1958.

مانده است.^۱ علاوه بر این سازوکارهای داوری در این پلتفرم‌ها نیز به گونه‌ای است که امکان استناد به کنوانسیون نیویورک برای اجرای آرای داوری را دشوار می‌کند. به عنوان مثال، آرای صادره در پلتفرم کلروس توسط داورانی صادر می‌شود که طی فرایند رسیدگی و نیز پس از آن، هویتشان برای طرفین دعوا ناشناخته باقی می‌ماند. علاوه بر این به علت وجود برخی سازوکارهای تجدیدنظرخواهی در این پلتفرم، امکان اضافه شدن داوران دیگری نیز وجود دارد که هویت آنان نیز ناشناخته است. در عین حال، داوران این پلتفرم آرای صادره خود را امضا نمی‌کنند. بنابراین نسخه امضا شده دادنامه داوری وجود نخواهد داشت.^۲

همین چالش‌های حقوقی سبب شد تا برای رفع مسئله قابلیت شناسایی و اجرای رأی داوری، راهکارهای ترکیبی به کار گرفته شود تا نهایتاً دادگاه‌های ملی مسئله اجرای رأی داوری صادره در پلتفرم داوری مبتنی بر بلاکچین را حل کنند. در سپتامبر ۲۰۲۰، طرفین قرارداد اجاره ملکی واقع در یکی از شهرهای مکزیک، شرط داوری‌ای در قرارداد خود درج می‌کنند تا در مواقع بروز اختلاف، داور واحد به اختلاف آنان رسیدگی کند. هر چند ظاهراً این شرط داوری استاندارد است، جزئیات قابل تأملی دارد. بدین ترتیب که طرفین صراحتاً مقرر کردند که داور واحد برای صدور رأی داوری از پروتکل پلتفرم داوری غیرمتمرکز کلروس استفاده کند. سپس داور تصمیم اتخاذ شده در این پلتفرم را در رأی داوری خود مورد حکم قرار داده و با درج تاریخ، مکان، نام و امضای خود، آن تصمیم را به یک رأی داوری مکتوب تبدیل کند. در نوامبر ۲۰۲۰، موجر با استناد به قرارداد اجاره، نسبت به ثبت درخواست و آغاز فرایند داوری اقدام می‌کند و خواسته خود را اعلام خاتمه قرارداد، مطالبه پرداخت اجاره‌بهای پیشین به انضمام نرخ بهره قرار می‌دهد. داور نیز براساس مفاد شرط داوری و توافقات طرفین اقدام و درخواست داوری و دفاعیات خوانده را به پلتفرم کلروس ارسال می‌کند. در اکتبر ۲۰۲۰، رأی داوری کلروس به اتفاق آرای سه داور صادر می‌شود و هر سه داور متفقاً اعلام می‌دارند که خوانده (مستاجر) تعهد به پرداخت اجاره‌بها را نقض کرده است. در تاریخ ۲۷ نوامبر ۲۰۲۰، داور واحد نیز براساس تصمیم اتخاذی در پلتفرم کلروس، خوانده را به

1. Purdue Global Law School, "A Look at the Use of Blockchain Technology in the Arbitration Process" 2023. Available at:

www.purduegloballawschool.edu/blog/news/blockchain-arbitration (Last Visited 25/02/2024).

2. Virues Carrera, Mauricio, "Accommodating KLEROS as a Decentralized Dispute Resolution Tool for Civil Justice Systems: Theoretical Model and Case of Application", KLEROS, pp 10-11.

پرداخت اجاره‌بها به انضمام نرخ بهره محکوم می‌کند. در تاریخ ۲۰ آوریل ۲۰۲۱، موجر درخواست شناسایی و اجرای دادنامه داوری را در دادگاه محلی مکزیک طرح می‌کند و در تاریخ ۲۶ آوریل ۲۰۲۱، دادگاه مکزیکی از موجر تقاضا می‌کند تا نسخه اصلی از قرارداد اجاره را به دادگاه ارائه کند. نهایتاً در تاریخ ۲۸ می ۲۰۲۱، دادگاه دادنامه داوری صادره را به رسمیت می‌شناسد و به خواننده اخطار می‌دهد تا ظرف پنج روز کاری از تاریخ ابلاغ، دادنامه داوری را اجرا کند؛ در غیر این صورت رأی داوری به صورت قهری اجرا خواهد شد.^۱ تصمیم دادگاه مکزیکی نقطه عطفی در حقوق داوری به‌شمار می‌آید که سرآغاز طرح مباحث جدیدی در این حوزه شد. تا آنجا که برخی استدلال کردند رأی داوری صادره توسط پلتفرم‌های داوری مبتنی بر بلاکچین نیز از ویژگی‌هایی همچون الزام‌آور بودن و اعتبار امر قضاوت‌شده برخوردار است.^۲ بنابراین مشاهده می‌شود که مسئله اجرای رأی داوری صادره از این پلتفرم‌ها، چالشی است که طرفین قرارداد برای حل آن به راهکارهای ترکیبی و میانه روی آوردند.

۳. چالش‌های حقوقی حل‌وفصل اختلافات بیرون زنجیره بلوکی

همان‌طور که پیش‌تر توضیح داده شد، مقصود از حل‌وفصل اختلافات بیرون زنجیره بلوکی، ارجاع اختلافات قراردادهای هوشمند به داوری‌های مرسوم به‌موجب موافقت‌نامه داوری یا انجام دادن بخشی از فرایند داوری خارج از زنجیره بلوکی است. در همین راستا و از میان چالش‌های حقوقی موجود، به مسئله تعیین دادگاه صالح (۳،۱)، تعیین قانون حاکم (۳،۲) و اعتبار حقوقی قرارداد هوشمند (۳،۳) پرداخته می‌شود.

۳.۱. تعیین دادگاه صالح

از لحاظ فنی بلاکچین مبتنی بر امضاهای دیجیتال کلیدهای عمومی و خصوصی رمزنگاری شده است. در نتیجه قراردادهای هوشمند نه در میان اشخاص، بلکه گویی میان کلیدهای خصوصی رمزنگاری شده منعقد می‌گشود. بنابراین تقریباً غیرممکن است که محل

1. Ibid, pp 16-18.

2. Chevalier, Maxime, "Arbitration Tech Toolbox: Is a Mexican Court Decision the First Stone to Bridging the Blockchain Arbitral Order with National Legal Orders?", Kluwer Arbitration Blog, 2022, Available at <https://arbitrationblog.kluwerarbitration.com/2022/03/04/> (Last Visited 14/02/2024).

اقامتگاه خواهان یا خوانده کشف شود. دو طرف این قرارداد ناشناس اند و نمی‌توان محل استقرار آنها را تشخیص داد. لذا قواعد حل تعارض در تعیین دادگاه صالح که مبتنی بر مؤلفه‌های فیزیکی یا سرزمینی‌اند، درخصوص این دسته از قراردادهای کاربرد ندارد.^۱ بنابراین نظام‌های حقوق ملی، که اقامتگاه یا محل سکونت خوانده را ملاک تشخیص دادگاه صالح می‌دانند، در قراردادهای هوشمند کاربردی ندارند. زیرا تشخیص محل اقامتگاه یا سکونت خوانده مستلزم شناخت اوست؛ درحالی‌که فناوری زنجیره بلوکی، متضمن ناشناس بودن کاربران خود است. در نتیجه اعمال قواعد حل تعارض فوق به علت عدم امکان شناسایی طرفین قرارداد و نیز مجهول بودن نشانی آنها امکان‌پذیر نیست.^۲ از طرف دیگر، به کارگیری سایر مؤلفه‌های تعیین دادگاه صالح مانند محل مذاکرات، تشکیل یا اجرای قرارداد هم چندان کارایی ندارد. قراردادهای هوشمند مستقیماً روی دفترکل توزیع شده منعقد و اجرا می‌شوند و دفاتر زنجیره بلوکی نیز به صورت فیزیکی وجود ندارند. به علاوه موضوع اصلی قراردادهای هوشمند نیز ارائه خدمات دیجیتالی یا معامله توکن‌هاست و محل اجرای قرارداد، ارتباطی با کشور خاصی پیدا نمی‌کند. پس مؤلفه‌های مذکور برای تشخیص دادگاه صالح در این موارد قابل اعمال نیست؛ زیرا تعیین موقعیت فیزیکی معاملات انجام شده به واسطه قراردادهای هوشمند بر بستر فناوری بلاکچین و از طریق کاربرانی که در سراسر دنیا پراکنده‌اند، تقریباً غیرممکن است.

دیگر مؤلفه برای اعمال قواعد حل تعارض «نزدیک‌ترین ارتباط» است؛ مشروط بر اینکه به یک محل فیزیکی یا سرزمینی منتهی شود. اعمال این قاعده در فناوری زنجیره بلوکی، که کمترین ارتباط یا نزدیکی را با دولت‌ها دارد، امکان‌پذیر نیست. در واقع بلاکچین «نزدیک‌ترین ارتباطی» با هیچ دولتی ندارد؛ چون متشکل از کاربرانی در سراسر دنیاست و معامله‌ای که مبتنی بر این فناوری انجام می‌شود، به صورت بالقوه می‌تواند موضوع صلاحیتی دولت‌های مختلفی در دنیا باشد. برای مثال، اگر دادگاه به زبان قرارداد رجوع کند، بعید است که بتوان برای قراردادی مبتنی بر کدهای رمزنگاری شده است، یک زبان ملی را شناسایی کرد. حتی رمزدارایی مورد استفاده در قرارداد هوشمند نیز نمی‌تواند به دادگاه کمکی در شناسایی قانون حاکم کند؛ زیرا

1. Chevalier, Maxime, "From Smart Contract Litigation to Blockchain Arbitration, a New Decentralized Approach Leading Towards the Blockchain Arbitral Order", *Ibid*, p 561.

2. Lehmann, Matthias, "Who owns Bitcoin? Private Law Facing the Blockchain", *EBI Working Paper Series*, No. 42. 2019, pp 14-15.

رمزدارایی‌ها پول یا کالای دولت خاصی نیستند و بعضاً ممکن است توسط دولت‌ها به رسمیت شناخته نشده باشند. از طرف دیگر، قراردادهای هوشمند برای انعقاد به امضای الکترونیک احراز هویت‌شده نیاز ندارند و صرفاً داشتن یک کلید عمومی و اختصاصی رمزنگاری‌شده برای انعقاد این نوع قراردادها بر بستر بلاکچین کافی است. بنابراین جز در مورد امضای الکترونیک مطمئن، هویت صاحبان امضا برای مشاهده‌کنندگان امضای الکترونیک قابل تصدیق نیست و طبیعتاً اهلیت آنها نیز قابل احراز نیست.^۱

مسئله ناشناسی طرفین قرارداد در انواع زنجیره بلوکی متفاوت است. به صورت کلی زنجیره‌های بلوکی به دو دسته اصلی زنجیره‌های بلوکی مجوزدار و زنجیره‌های بلوکی بدون مجوز تقسیم می‌شوند. زنجیره‌های بلوکی مجوزدار نیز دارای دو نوع زنجیره بلوک کنسرسیومی و خصوصی‌اند. شبکه‌های زنجیره بلوک بدون مجوز به‌طور کلی ناشناس‌اند و تراکنش‌های مربوط به آنها تا بالاترین سطح ممکن غیرقابل تغییر و تحریف است. در طرف مقابل، میزان ناشناس بودن و توزیع‌یافتگی در شبکه‌های زنجیره بلوکی مجوزدار کمتر، و نیازمند سطحی از احراز هویت است. بنابراین خصیصه ناشناس بودن در آنها کم‌رنگ‌تر است^۲ و تا حدودی از چالش شناسایی طرفین قرارداد می‌کاهد.

در عین حال دارایی‌های رمزنگاری‌شده محدود به توکن‌های پرداخت نیستند و انواع دیگری نیز دارند. از جمله اینها توکن‌های کاربردی است که به دارنده آن اجازه می‌دهد تا به کالاها، خدمات یا شبکه‌های موجود در بلاکچین دسترسی داشته باشد. همچنین نوع دیگر توکن‌های اوراق بهادارند که نشان‌دهنده مالکیت دارنده آنها بر یک دارایی مشخص‌اند. از آنجاکه توکن‌های کاربردی به دارنده آنها امکان دسترسی به خدمات مبتنی بر بلاکچین را می‌دهد، نمی‌توان آنها را توکن‌های خارج از زنجیره بلوکی دانست. گاهی توکن‌های غیرمثلی حاکی از یک دارایی مشخص مانند قطعه‌ای جواهر یا چند متر از یک آپارتمان در دنیای واقعی‌اند. در این حالت اعمال قواعد حقوقی برای تعیین دادگاه صالح تاحدودی امکان کاربرد دارد و حسب مورد دادگاه‌های

۱. نجات‌زادگان، سعید و محمد سلطانی، «ارزیابی شرایط عمومی صحت قراردادهای هوشمند از منظر حقوق ایران و آمریکا»، فصلنامه تحقیقات حقوقی ویژه‌نامه حقوق و فناوری، دوره ۲۵، بهمن ۱۴۰۱، ص ۳۰۸.
 2. Filatova, Nataliia, "Smart Contracts from the Contract Law Perspective: Outlining New Regulatory Strategies", *International Journal of Law and Information Technology*, Vol. 28, No. 3, 2020, P: 221.

به نقل از: همان.

محل وقوع این اموال ممکن است صلاحیت یابند. با این حال، دشواری اصلی در جایی است که اموال مورد اختلاف فقط در زنجیره بلوکی هستند. امروزه عمده توکن‌های غیرمثلی ناظر بر اموال دیجیتال مانند قطعه‌ای از یک موسیقی منتشر شده روی بلاکچین است که ارتباطی با دنیای واقعی و فیزیکی پیدا نمی‌کند. در این موارد تقریباً غیرممکن است که این دارایی‌های مبتنی بر بلاکچین را با مکانی در دنیای واقعی و فیزیکی منطبق نکرد. بنابراین چالش‌های اصلی حقوقی برای تعیین دادگاه صالح همچنان به قوت خود باقی است.

۳.۲. تعیین قانون حاکم

یکی از چالش‌های حقوقی قراردادهای هوشمند تعیین قانون حاکم بر قرارداد است. در عمل بسیاری از معاملات مبتنی بر فناوری زنجیره بلوکی، به صورت سریع و بدون تعیین قانون حاکم بر قرارداد منعقد می‌شود. همچنین اعتماد مبتنی بر خصیصه‌های فناوری بلاکچین نیاز به توافق صریح در خصوص قانون حاکم را نزد طرفین قرارداد کم‌رنگ می‌کند. همانند قواعد موجود برای تعیین دادگاه صالح، قواعد تعیین‌کننده قانون حاکم نیز به مؤلفه‌های اقامتگاه و سرزمین مبتنی‌اند؛ امری که با ماهیت غیرمتمرکز فناوری دفتر کل توزیع شده تناسبی ندارد.^۱ قراردادهای هوشمند که ارتباطات گسترده‌ای با کشورهای مختلف دارند و روی زنجیره بلوکی پردازش می‌شوند، فاقد ارتباط نزدیک‌تر و واضح‌تر با محلی هستند. بنابراین اتصال و ارتباط قوی و نزدیک در قراردادهای هوشمند، به دلیل این ویژگی زنجیره بلوکی بعید است.^۲ در نتیجه ممکن است در نگاه اول گزینش معیار حل تعارض در قوانین که کمترین ارتباط را با موقعیت فیزیکی و جغرافیایی دارند، پیشنهاد شود.

برخی معتقدند تعیین محل انعقاد قرارداد به نوع قرارداد هوشمند نیز بستگی دارد. برای قراردادهای هوشمندی که به زبان‌های ملی و به شیوه سنتی تنظیم می‌شوند اما اجرای آنها به صورت خودکار است، محل انعقاد قرارداد با استفاده از قواعد حاکم بر تشکیل قرارداد قابل تعیین است. حال برای قراردادهای هوشمندی که یک طرف قرارداد را به صورت کدنویسی شده تنظیم

1. Chevalier, Maxime, "From Smart Contract Litigation to Blockchain Arbitration, a New Decentralized Approach Leading Towards the Blockchain Arbitral Order", Ibid, p: 562.

۲. دهقانی تفتی، مجتبی، مرضیه افضلی‌مهر و ربیعا اسکینی، «مطالعه تطبیقی قانون حاکم بر قراردادهای هوشمند دیجیتالی از منظر حقوق بین‌الملل خصوصی در نظام حقوقی ایران و مقررات رم یک»، دوفصلنامه علمی حقوق فناوری‌های نوین، دوره دوم، پاییز و زمستان ۱۴۰۰، شماره ۴، ص ۲۱۷.

می‌کند و طرف دیگر براساس آن عمل می‌کند با حالتی که یک طرف ایجاب را به صورت کدنویسی شده اظهار می‌دارد و طرف مقابل نیز قبول را به صورت کدنویسی شده اعلام می‌کند نیز تفاوت وجود دارد. در حالت اول، همچنان عدم قطعیت وجود دارد؛ زیرا محل انعقاد قرارداد می‌تواند محلی که باشد که طرف مقابل تعهدات قراردادی را اجرا می‌کند یا ممکن است محلی باشد که قبول به ایجاب اظهار شده به صورت کدنویسی روی زنجیره بلوکی ملحق شده است. در حالت دوم، محل انعقاد قرارداد ممکن است محل اقامت قبول کننده باشد که به صورت اتوماتیک و از طریق رایانه وی قبول اظهار شده است یا ممکن است محل استقرار ایجاب‌دهنده باشد که در همان محل قبول به ایجاب ملحق شده است. علاوه بر این، در این حالت ممکن است محل انعقاد قرارداد جایی باشد که تعداد مشخصی از کاربران تأیید کننده تراکنش روی دفتر کل توزیع شده در آنجا اقامت دارند.^۱

بنابراین در صورت عدم انتخاب قانون از سوی طرفین قرارداد هوشمند، معیارهای عینی دارای نزدیک‌ترین ارتباط در قراردادهای بین‌المللی، در قراردادهای هوشمند که با ویژگی ناشناس بودن طرفین قرارداد در آمیخته‌اند، اهمیت ویژه‌ای می‌یابد. حتی اگر معیارهای عینی نظیر محل طراحی بلاکچین، نوع ارز مبادلاتی، محل اقامت اکثریت مشاكت‌کنندگان در بلاکچین، محل مذاکره قراردادی، محل تجارت طرفین و محل موضوع تجارت قابل شناسایی باشد، اعمال هر کدام از این ضابطه‌ها می‌تواند نتایج متفاوتی به دنبال داشته باشد. بنابراین برخی از حقوق دانان پیشنهاد می‌دهند تا به منظور دستیابی به نتیجه منطقی از ارزیابی این معیارها و انتخاب معیار صحیح، روش وزن‌دهی برای تعیین عامل مؤثر میان مجموعه‌ای از این عوامل اعمال شود.^۲

همان‌طور که دیده شد، فناوری بلاکچین رویکرد سنتی حقوق بین‌الملل خصوصی را به چالش کشیده است؛ زیرا نمی‌توان موقعیت جغرافیایی معاملات رخ داده روی بلاکچین را تعیین کرد. این فناوری که با ساختار غیرمتمرکز و مبتنی بر شبکه خود شناخته می‌شود به گونه‌ای است که هر کدام از معاملات روی یک بلوک انجام می‌شود که بخشی از یک زنجیره بلوکی محسوب می‌شود و هر کدام از کاربران در سراسر جهان نسخه‌ای مشابه آن را در اختیار دارند و هیچ

1. Sooksripaisarnkit, Poominter, "Establishing Jurisdiction in the Context of Smart Legal Contracts: the English Law Commission's Advice to Government", 2021, Available At: <https://conflictoflaws.net/2021/> (Last Visited 21/02/2024).

۲. دهقانی تفتی، مجتبی، مرضیه افضلی‌مهر و ربیعا اسکینی، «مطالعه تطبیقی قانون حاکم بر قراردادهای هوشمند دیجیتالی از منظر حقوق بین‌الملل خصوصی در نظام حقوقی ایران و مقررات رم یک»، پیشین، ص ۲۲۱.

کاربری بر کاربر دیگر تسلط و کنترل ندارد. بنابراین گویی هر معامله در گستره‌ای به وسعت جهان انجام شده است و هیچ سرور مرکزی که بتوان به کمک آن موقعیت مکانی معامله را تشخیص داد، وجود ندارد.^۱ همه این دشواری‌ها سبب شده است تا برخی پیشنهاد نوع جدیدی از حقوق بین‌الملل خصوصی بدهند که با توجه به ویژگی‌ها و خصایص ذاتی فناوری بلاکچین سازگار باشد. این قواعد مشروعیت و اعتبار قانونی خود را از نظام‌های حقوقی نمی‌گیرند؛ بلکه منشأ اعتبار آنها شناسایی این قواعد توسط مجموعه‌ای از کاربران در کل زنجیره بلوکی است. این قواعد غیرملی شامل روبه‌ها و عرف‌های معاملاتی کاربران بلاکچین است. همین امر سبب بروز قانون اعداد و ارقام یا به صورت دقیق‌تر «قانون رمزنگاری» شده است که سبب شکل‌گیری فضای حقوقی جدیدی می‌شود که از محیط قانونی دولت‌ها منفک است و بر این اصل استوار است که کاربران قادرند خودشان روابط میان خود را تنظیم کنند. بدین ترتیب قانون رمزنگاری^۲ قانونی است که توسط خود کاربران تدوین و تعریف می‌شود.^۳

۳.۳. تردید نظام‌های حقوقی در قانونی بودن قراردادهای هوشمند

نظام‌های حقوقی مختلف رویکردهای گوناگونی به قراردادهای هوشمند، فناوری زنجیره بلوکی و دارایی‌های رمزنگاری شده دارند و همین امر موجب برخی تعارضات بالقوه در خصوص حل و فصل اختلافات قراردادهای هوشمند می‌شود.^۴ یکی دیگر از دشواری‌های قراردادهای هوشمند مسئله به رسمیت شناختن آنها توسط نظام‌های حقوقی مختلف است.^۵ این نوع از قراردادها نیز باید دارای شرایط اساسی صحت معاملات باشند تا بتوان به آنها به عنوان عقدی معتبر استناد کرد. به عنوان نمونه، در موارد بروز ایرادات فنی در کدنویسی این قراردادها، طرفین ممکن است خواهان سازوکار حقوقی برای جبران خسارات وارده باشند. در نتیجه اگر ماهیت این نوع قراردادها توسط نظام‌های حقوقی به رسمیت شناخته نشوند، مسئله جبران خسارات قراردادی وارده نیز با دشواری‌های جدی مواجه است. هرچند امروزه نویسندگان حقوقی تلاش کرده‌اند تا با

1. Guillaume, Florance, *Aspects of Private International Law Related to Blockchain Transactions*, Blockchain, Smart Contracts, Decentralised Autonomous Organizations and the Law, Edited by: Daniel Kraus, Thierry Obrist, Oliver, Hari, Elgar Pub., 2019, p 70.

2. Lex Cryptographia

3. Guillaume, Florance, *Ibid*, p 73.

4. Ray, Adhip, "Dispute Resolution for Smart Contracts: Challenges and Opportunities", Available at: <https://www.winsavy.com/dispute-resolution-smart-contracts/> (Last Visited 20/02/2024)

5. Chevalier, Maxime, "From Smart Contract Litigation to Blockchain Arbitration, a New Decentralized Approach Leading Towards the Blockchain Arbitral Order", *Ibid*, p 563.

ارائه تحلیل‌های حقوقی، برخی از شرایط عمومی انعقاد قرارداد را به قراردادهای هوشمند نیز تسری دهند و این‌گونه اعتبار این قراردادها را احراز کنند.^۱ قراردادهای هوشمند می‌توانند از سوابق اجرایی پیشین و موجود در خصوص قراردادهای الکترونیک مانند معتبر بودن امضای الکترونیکی بهره ببرند تا از مسیر استدلالی بتوانند شرایط اساسی صحت معاملات را احراز کنند. زیرا در نگاه نخست، بعید است تا قانون‌گذاران برای این نوع از قراردادها، مجموعه‌ای کامل از قوانین و مقررات حاکم را تدوین و تصویب کنند و این امر می‌تواند سرعت به‌کارگیری فناوری زنجیره بلوکی و قراردادهای هوشمند را کاهش بدهد.^۲

برخی از طرفداران به‌کارگیری قراردادهای هوشمند معتقدند که باتوجه به منافع این دسته از قراردادها از جمله خوداجرایی بودن، نیازی به شناسایی آنها در نظام قضایی نیست؛ زیرا این سازوکار قراردادی جایگزین نظام قضایی متمرکز شده است^۳ و حتی اگر توسط نظام‌های حقوقی به رسمیت شناخته نشود، خللی به عملکرد آن وارد نمی‌شود. وضعیت حقوقی مبهم این نوع از قراردادها در نظام‌های حقوقی مختلف سبب می‌شود که حتی با فرض شناسایی طرفین قرارداد، محل انعقاد یا اجرای آن و نیز استخراج قانون حاکم با شرایطی مواجه شویم که اصل قرارداد در آن نظام حقوقی نامعتبر یا غیرقانونی شناخته شود.

نتیجه‌گیری

رشد و توسعه به‌کارگیری فناوری اجتناب‌ناپذیر است. فناوری زنجیره بلوکی نیز از این قاعده مستثنا نیست. قراردادهای هوشمند نیز به‌عنوان ابزارهای جدید توافق روی ساختار این زنجیره منعقد و اجرایی می‌شوند. همانند قراردادهای سنتی، ممکن است علی‌رغم ویژگی خوداجرایی بودن آنها، میان طرفین قراردادهای هوشمند نیز اختلافاتی رخ دهد. در این بین، تمسک به داوری به‌عنوان سازوکار حل‌وفصل اختلافات روبه‌گسترش است. این داوری‌ها ممکن است درون یا بیرون زنجیره بلوکی طراحی شده باشند که هرکدام از آنها ویژگی‌های خاص خود را دارند؛ اما آنچه مبرهن است آن است که این سازوکارها با داوری‌های مرسوم موجود تفاوت‌هایی

۱. برای نمونه ر.ک. نجات‌زادگان، سعید و محمد سلطانی، پیشین، صص ۳۳۰-۳۲۹.

2. O'Shields, Reggie, "Smart Contracts: Legal Agreement for the Blockchain", *North Carolina Banking Institute*, Vol. 21., 2017, pp 193-194.

3. Raskin, Max, "The Law and Legality of Smart Contracts", *Georgetown Law Technology Review*, Vol. 1.2, 2017, p 338.

دارند که سبب می‌شود گاهی ماهیت «داوری بودن» این فرایندها مورد تردید و تأمل قرار بگیرد. با این‌همه، نمی‌توان از موضع انکار نسبت به این پدیده نوظهور و اقتضائات آن نگریست. بنابراین مطالعه ابعاد مختلف داوری‌های مبتنی بر بلاکچین ضروری به نظر می‌رسد. بخشی از داوری‌های قراردادهای هوشمند به صورت درون زنجیره بلوکی و برخی خارج از این زنجیره صورت می‌گیرد. آن دسته که درون زنجیره بلوکی‌اند، از طریق پلتفرم‌های ارائه‌دهنده خدمات داوری مبتنی بر بلاکچین انجام می‌شود و بخشی دیگر که به صورت داوری خارج از زنجیره بلوکی‌اند، از سازوکارهایی شبیه داوری‌های مرسوم بهره‌برداری می‌کنند که این شق اخیر نیز دارای انواع مختلفی است. هرکدام از این روش‌ها با چالش‌های حقوقی و اجرایی مختلفی مواجه‌اند که برخی از مهم‌ترین آنها به صورت مشخص در این مقاله مطالعه شدند. در نهایت به نظر می‌رسد برای حل این چالش‌ها، مادامی که قواعد و مقررات منسجمی تدوین و تصویب نشده است و هنوز در خصوص اعتبار یا قانونی بودن قراردادهای هوشمند در نظام‌های حقوقی مختلف تردیدها و تاملاتی وجود دارد، مناسب است در صورت تمایل طرفین قراردادهای هوشمند برای ارجاع اختلافات خود به داوری از رویکردی ترکیبی بهره ببرند؛ به گونه‌ای که بخشی از فرایند داوری خارج از سازوکار زیرساخت بلاکچین انجام شود. نمونه موفق این امر رأی دادگاه مکزیکی است که مورد بررسی قرار گرفت. هرچند ممکن است برای طرف‌داران تمرکززدایی چنین رویکردی به واسطه نیاز به دخالت عواملی خارج از زنجیره بلوکی مطلوبیت نداشته باشد، باید این مسیر برای تکامل داوری‌های مبتنی بر بلاکچین طی شود. در عین حال، نیاز است تا بازیگران اصلی حوزه داوری، از جمله سازمان‌های داوری معتبر با شناسایی این نوع از داوری‌ها و طرح تحقیقات جامع در این خصوص و تصویب قواعد یا آیین داوری متناسب برای آنها، به رفع این چالش‌ها کمک کنند تا در همراهی با نظام قضایی، دادگاه‌ها نیز مواضع منطقی در خصوص اجرای آرای داوری صادره در خصوص قراردادهای هوشمند اتخاذ کنند.

منابع

مقاله

۱. اوشیلدز، رچی، **قراردادهای هوشمند: توافقات حقوقی در پرتو بلاکچین**، ترجمه مهدی

ناصر و حسین صادقی، مجله پژوهش‌های حقوقی، بهار ۱۳۹۸، شماره ۳۷، صص ۲۸۸-۲۶۱.

۲. ثقفیان، اکبر، سیدمحمد صدری، محمدصادق جمشیدی راد و حمید امیرپور، تأثیر فناوری زنجیره بلوکی در حکم فقهی و حقوقی رمزارزها و انتشار پول، فصلنامه علمی جامعه‌شناسی سیاسی ایران، زمستان ۱۴۰۰، شماره ۴، شماره پیاپی ۱۶، صص ۲۹۲۶-۲۹۴۹.
۳. حسنی، محمدعلی، قاسمعلی بازایی و اشرف شاه‌منصوری، شناسایی عوامل تأثیرگذار بر مدل بلوغ فناوری زنجیره بلوکی با تأکید بر اکوسیستم زنجیره بلوکی، فصلنامه مدیریت کسب‌وکار، زمستان ۱۴۰۰، شماره ۵۲، صص ۲۲-۱.
۴. دفتر مطالعات ارتباطات و فناوری‌های نوین، آشنایی با فناوری راهبردی زنجیره بلوکی و کاربردهای آن، معاونت پژوهش‌های زیربنایی و امور تولیدی، مرکز پژوهش‌های مجلس شورای اسلامی، فروردین ۱۳۹۶، شماره مسلسل ۱۵۳۴۱، صص ۲۰-۱.
۵. دفتر مطالعات ارتباطات و فناوری‌های نوین، فناوری دفاتر کل توزیع‌شده فراتر از فناوری زنجیره بلوکی، معاونت پژوهش‌های زیربنایی و امور تولیدی، مرکز پژوهش‌های مجلس شورای اسلامی، تیر ۱۳۹۷، شماره مسلسل ۱۵۹۲۰، صص ۳۴-۱.
۶. دهقانی تفتی، مجتبی، مرضیه افضلی‌مهر و ربیعا اسکینی، مطالعه تطبیقی قانون حاکم بر قراردادهای هوشمند دیجیتال از منظر حقوق بین‌الملل خصوصی در نظام حقوقی ایران و مقررات رم یک، دوفصلنامه علمی حقوق فناوری‌های نوین، دوره دوم، پاییز و زمستان ۱۴۰۰، شماره ۴، صص ۲۲۵-۲۰۳.
۷. دهقانی تفتی، مجتبی، مرضیه افضلی‌مهر و ربیعا اسکینی، مطالعه تطبیقی الزامات حقوقی طراحی قراردادهای هوشمند دیجیتال در حقوق ایران و فرانسه، پژوهشنامه حقوق تطبیقی، دوره ۶ پاییز ۱۴۰۱، شماره ۲، شماره پیاپی ۱۰، صص ۵۱-۲۹.
۸. ربانی موسویان، سید علی، قواعد حاکم بر قراردادهای هوشمند در فقه امامیه و حقوق موضوعه، فصلنامه پژوهش‌های فقه و حقوق اسلامی، سال هفدهم، زمستان ۱۴۰۰، شماره ۶۶، صص ۲۰۴-۱۷۸.
۹. رشوند بوکانی، مهدی و مهدی ناصر، قصد متعاملین در قراردادهای هوشمند: شرایط اعتبار و شیوع احراز آن، دو فصلنامه علمی پژوهش‌نامه حقوق اسلامی، سال بیستم، بهار و تابستان ۱۳۹۸، شماره اول، پیاپی ۴۹، صص ۳۰۰-۲۷۱.

۱۰. زمانیان، معصومه و زهرا وطنی، افزایش کارایی اعتبار اسنادی با فناوری بلاکچین خصوصی و قرارداد هوشمند و ارزیابی تطبیقی میزان سازگاری قوانین با آن، فصلنامه تحقیقات حقوقی، ویژه‌نامه حقوق و فناوری، دوره ۲۵، بهمن ۱۴۰۱، صص ۴۷۷-۴۴۵.
۱۱. سادات موسوی، زهرا، محمد زارع و میثم حجتی مرودست، مفهوم‌پردازی بلاکچین و قراردادهای هوشمند، فصلنامه مطالعات نوین کاربردی در مدیریت، اقتصاد و حسابداری، سال پنجم، بهار ۱۴۰۱، شماره ۱، (پیاپی ۱۷)، صص ۷۱-۵۹.
۱۲. محمدی فاتح، اصغر و علی‌اصغر سالارنژاد، گستره فناوری بلاکچین: یک مطالعه فراترکیب از کاربردها، مزایا، چالش‌ها و فناوری‌های مرتبط، مجله علوم و فنون مدیریت اطلاعات، دوره ۸، ۱۴۰۱، شماره ۱، صص ۳۰۰-۲۴۷.
۱۳. مشهدی‌زاده، رضا، بررسی مکانیسم انعقاد قراردادهای هوشمند و کارکرد قراردادهای هوشمند در بازارهای مالی در بستر بلاکچین، نشریه حسابداری (انجمن حسابداران خیره ایران)، فروردین ۱۴۰۱، شماره ۳۴۱، صص ۳۲-۲۶.
۱۴. مظفری، مصطفی و مهدی ناصر، نقش قراردادهای هوشمند در تثبیت حقوق مالکانه افراد، فصلنامه تحقیقات حقوقی، دوره ۲۴، آبان ۱۴۰۰، شماره ۹۵، صص ۲۷۵-۲۵۳.
۱۵. ناصر، مهدی و سید محمدحسین رضوی، تحلیل حقوقی کارکرد قراردادهای هوشمند در نقل‌وانتقالات دیجیتال در بازارهای مالی، فصلنامه پژوهشنامه بازرگانی، زمستان ۱۳۹۸، شماره ۹۳، صص ۷۰-۳۳.
۱۶. نجات‌زادگان، سعید و محمد سلطانی، ارزیابی شرایط عمومی صحت قراردادهای هوشمند از منظر حقوق ایران و آمریکا، فصلنامه تحقیقات حقوقی ویژه‌نامه حقوق و فناوری، دوره ۲۵، بهمن ۱۴۰۱، صص ۳۳۴-۳۰۳.

References

Book

1. Guillaume, Florance, *Aspects of Private International Law Related to Blockchain Transactions*, Blockchain, Smart Contracts, Decentralised Autonomous Organizations and the Law, Edited by: Daniel Kraus, Thierry Obrist, Oliver, Hari, Elgar Pub., 2019.

Articles

2. Aouidef, Yann, Ast, Federico, Deffains, Bruno, "Decentralized Justice: A Comparative Analysis of Blockchain Online Dispute Resolution Projects", *Frontiers in Blockchain Review*, March 2021, pp 1-8.
3. Buchwald, Michael, "Start Contract Dispute Resolution: The Inescapable Flaws of Blockchain – Based Arbitration", *University of Pennsylvania Law Review*, Vol. 168, 2020, pp 1369-1423.
4. Chevalier, Maxime, "From Smart Contract Litigation to Blockchain Arbitration, a New Decentralized Approach Leading Towards the Blockchain Arbitral Order", *Journal of International Dispute Settlement*, Vol. 12, Issue 4, 2021, pp 558-584.
5. Gabuthy, Yannick, "Blockchain-Based Dispute Resolution: Insights and Challenges", MDPI, 2023, pp 1-9.
6. Kadioglu Kumtepe, Cemre C, "A Brief Introduction to Blockchain Dispute Resolution", *John Marshall Law Journal*, Vol. XIV, No. 2, spring 2021, pp 137-157.
7. Lehmann, Matthias, "Who owns Bitcoin? Private Law Facing the Blockchain", *EBI Working Paper Series*, No. 42. 2019, pp 1-32.
8. M. Sillanpaa, Tiffany, "Freedom to Smart Contract: The Myth of Code and Blockchain Governance Law", *IALS Student Law Review*, Vol. 7. Issue 2, 2020, pp 38-50.
9. Martin Christopher, Catherine, "The Bridging Model: Exploring the Roles of Trust and Enforcement in Banking, Bitcoin and the Blockchain", *Nevada Law Journal*, Vol. 17:139, 2016, pp 139-180.
10. O'Shields, Reggie, "Smart Contracts: Legal Agreement for the Blockchain", *North Carolina Banking Institute*, Vol. 21, 2017, pp 176-194.
11. Raskin, Max, "The Law and Legality of Smart Contracts", *Georgetown Law Technology Review*, Vol. 1.2, 2017, pp 305-341.

12. Virues Carrera, Mauricio, "Accommodating KLEROS as a Decentralized Dispute Resolution Tool for Civil Justice Systems: Theoretical Model and Case of Application", KLEROS, pp 1-19.
13. World Economic Forum, "Bridging the Governance Gap: Dispute Resolution for Blockchain – Based Transactions", *White Paper*, December 2020, pp 1-27.
14. O'shields, Reggie, "Smart Contracts: Legal Agreements for the Blockchain", Translated by Mahdi Naser, Hossein Sadeghi, *Journal of Legal Research*, Vol. 37, spring 1398, pp 261-288. (in Persian)
15. Saghafian, Akbar, Seyed Mohammad Sadri, Mohammad Sadegh Jamshidi Rad, Hamid Amirpour, "The Impact of Blockchain Technology on the Jurisprudence and Legal Ruling of Cryptocurrencies and Money Circulation", *Political Sociology Research*, No. 4(16), winter 1400, pp 2926-2949. (in Persian)
16. Hasani, Mohammad Ali, Ghasem Ali Bazayie, Ashraf Shahmansouri, "Identifying the Impact on the Maturity Model of Blockchain Technology with Emphasis on Blockchain Ecosystem", *Journal of Business Management*, No.52, winter 1400, pp 1-22. (in Persian)
17. Communication & New Technologies Studies Office, "Getting to Know the Strategic Blockchain Technology and Its Applications", Deputy of Infrastructure Research and Production Affairs", *Parliament Research Center of IRI*, No. 15341, Farvardin 1396, pp 1-20. (in Persian)
18. Communication & New Technologies Studies Office, "Distributed Ledger Technology Beyond Blockchain Technology", Deputy of Infrastructure Research and Production Affairs", *Parliament Research Center of IRI*, No. 15920, Tir 1397, pp 1-34. (in Persian)
19. Dehghani Tafti, Mojtaba, Marziye Afzalimehr, Rabia Eskini, "A Comparative Study of the Law Governing Smart Digital Contracts from the Perspective of Private International Law in the Iranian Legal System and the Regulation of Rome I", *Modern Technologies Law*, Vol. 2, No. 4, autumn & winter 1400, pp 203-225. (in Persian)
20. Dehghani Tafti, Mojtaba, Marziye Afzalimehr, Rabia Eskini, "A Comparative Study of the Legal Requirements for Designing Digital Smart Contracts in Iranian and French Law", *Comparative Law Quarterly*, Vol. 6, No. 2(10), autumn 1401, pp 29-51. (in Persian)

21. Rabani Mousavian, Seyed Ali, "Rules Governing Smart Contracts in Imamiyyah Jurisprudence and Subject Law", *Journal of Islamic Law & Jurisprudence Researches*, 17th Year, No. 66, winter 1400, pp 178-204. (in Persian)
22. Rashvand Boukani, Mahdi, Mahdi Naser, "Dealers Intention in Smart Contracts: Validity Conditions and the Prevalence of its verification", *The Quarterly Journal of Islamic Law Research*, 20th Year, No. 1 (49), spring & summer 1398, pp 271-300. (in Persian)
23. Zamanian, Masoumeh, Zahra Vatani, "Increase the Efficiency of Letters of Credits with Private Blockchain Technology and Smart Contracts and Comparative Assessment of Compliance with the Rules", *Legal Research Quarterly, Special Issue of Law & Technology*, Vol. 25, Bahman 1401, pp 445-477. (in Persian)
24. Sadat Mousavi, Zahra, Mohammad Zare, Meysam Hojati Marvdast, "Conceptualization of Blockchain and Smart Contracts", *Quarterly Journal of Modern Applied Studies in Management, Economics and Accounting*, 5th Year, No. 1(17), spring 1401, pp 59-71. (in Persian)
25. Mohammadi Fateh, Asghar, Ali Asghar Salarnejad, "The Scope of Blockchain Technology: A Meta-Synthesis Study of Applications, Benefits, Challenges and Related Technologies", *Sciences and Techniques of Information Management*, Vol. 8, No. 1, 1401, pp 247-300. (in Persian)
26. Mashhadizade, Reza, "Investigating the Mechanism of Concluding Smart Contracts in Financial Markets in the Context of Blockchain", *Accountant Magazine Association of Chartered Accountants of Iran*, No. 341, Farvardin 1401, pp 26-32. (in Persian)
27. Mozafari, Mostafa, Mahdi Naser, "The Mechanism of Concluding the Smart Contracts and its Role in Consolidating the Property Rights", *Legal Research Quarterly*, Vol. 24, No. 95, Aban 1400, pp 253-275. (in Persian)
28. Naser, Mahdi, Seyed Mohammad Hossein Razavi, "Legal Analysis of the Functioning of Smart Contracts in Digital Transfers in the Financial Markets", *Iranian Journal of Trade Studies*, No. 93, winter 1398, pp 33-70. (in Persian)
29. Nejatzadegan, Saeid, Mohammad Soltani, "Analysis of General Conditions of Smart Contracts Validity from Iranian and American Legal

Perspective", *Legal Research Quarterly, Special Issue of Law & Technology*, Vol. 25, Bahman 1401, pp 303-334. (in Persian)

30. Asghari, Mohammad, "Metacourt", *Whitepaper*, V. 1.4. pp 1-43.

Convention

31. United Nation Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards 1958.

Online Resources

32. Chevalier, Maxime, "Arbitration Tech Toolbox: Is a Mexican Court Decision the First Stone to Bridging the Blockchain Arbitral Order with National Legal Orders?", *Kluwer Arbitration Blog*, 2022, Available at <https://arbitrationblog.kluwerarbitration.com/2022/03/04/> (Last Visited 14/02/2024).

33. ---, "Empowering Secured Transactions: Exploring Blockchain Arbitration and Smart Contracts", 2023, Available At: mglaw.ge/2023/06/07 (Last Visited 25/02/2024).

34. Purdue Global Law School, "A Look at the Use of Blockchain Technology in the Arbitration Process", 2023. Available at: www.purduegloballawschool.edu/blog/news/blockchain-arbitration (Last Visited 25/02/2024).

35. Ray, Adhip, "Dispute Resolution for Smart Contracts: Challenges and Opportunities", Available at: <https://www.winsavvy.com/dispute-resolution-smart-contracts/> (Last Visited 20/02/2024) .

36. Sajjad Ahmad, Rana, "Blockchain Arbitration: Promises and Perils", *The American Review of International Arbitration*, Columbia Law School Blog, 2023, Available At: aria.law.columbia.edu/blockchain-arbitration-promises-and-perils/ (Last Visited 02/03/2024).

37. Sooksripaisarnkit, Poominter, "Establishing Jurisdiction in the Context of Smart Legal Contracts: the English Law Commission's Advice to Government", 2021, Available At: <https://conflictoflaws.net/2021/> (Last Visited 21/02/2024).

Smart Contracts' Arbitration: Legal Challenges of On-Chain and Off-Chain Dispute Resolution

Shahrzad Haddadi*

Abstract

Today, using blockchain technology is increasing, so that various economic and commercial activities are carried out through smart contracts. Although self-performance and independence from third parties involvement are the principal features of these contracts, contractual dispute is inevitable. The necessity of smart contracts' arisen disputes settlement, leads to blockchain based arbitration platforms emergence. These platforms operational mechanisms and their disputes resolution procedures and internal processes including arbitrators' appointment, issuing award, arbitration fees and etc. indicate significant differences with conventional arbitration. Regardless of these platforms actual nature and their awards self-performance allegation, serious legal challenges exist towards blockchain based on-chain arbitration. On the other hand, smart contracts dispute resolution through off-chain process or referring some parts of these disputes to conventional arbitration like awards enforcement entail challenges stemmed from smart contracts inherent characteristics. It seems that blockchain based arbitration is in the beginning of its development path, therefore adopting a hybrid solution of both above mentioned mechanisms beside approving required rules and regulations governing these contracts' disputes may lead to resolve some of the legal challenges and more efficient arbitration in this decentralized industry.

Keywords:

Arbitration, Blockchain, Smart Contract, On-Chain, Off-Chain

* Assistant Professor, Faculty of Law, Shahid Beheshti University, Tehran, Iran
sh_haddadi@sbu.ac.ir